



လျှပ်ပန်းဘိဝံ
(လာရှိုး)

သရက်မောင်နှမနှစ်

ကတုံးတရွေ့မ

သရက်မောင်နှမနှင့် ကတုံးတစ္ဆေမ

(၁)

လောကကြီး ဆိုသည့် အမျိုးကား ဆန်းကြယ်မှုပေါင်း မြောက်မြားစွာ တို့ ဖြင့် ပြည့်နှက်လို့ နေလေ၏။ ကိုယ်နှင့် မရင်းနှီးသော အရာကိုယ်နှင့် မအပ်စပ်သော အရာများ နှင့် ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ ခြင်းများမှ လည်း ဆန်းကြယ်မှုများက ဖြစ်ပေါ်လာတတ် စမြဲပင်။ ထူးခြားမှု နှင့် ဆန်းကြယ်မှုမှာ တစ်ဆက်တည်း ဖြစ်သလို။ ဆန်းကြယ်မှုများကြောင့် ထူးခြားသွားသည် များ လည်း ရှိ၏။ မပြုအပ် မလုပ်အပ်သော အရာများကို အမှတ်မထင် လုပ်ဆောင်မိရာမှ လည်း ထူးခြားသော ဆန်းကြယ်သော အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်၏။ ပရဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ် ဖြစ်ပေါ်လာဖို့ ရန် အတွက်လည်း ထိုဇာတ်လမ်းထဲမှ ဇာတ်ကောင်ဖြစ်သည့် တစ္ဆေ သို့တည်း မဟုတ် သရဲ နာနာဘာဝ အစရှိသည့် သတ္တဝါများ သည် ထူးခြားဆန်းကြယ် နေရန်မှာ လွန်စွာ အရေးကြီး လှပေ၏။ ယခု ဖော်ပြမည့် ဇာတ်လမ်းလေးကား အရက်သမား လူပျိုကြီး တစ်ယောက်၏ ထူးခြား ဆန်းကြယ်သော လုပ်ဆောင်ချက်လေး အကြောင်းပင် ဖြစ်ပါလေတော့ သတည်း။

"ကိုအောင်ဘ"

ဟုတ်ပေသည်။ ထိုလူနာမည်ကား ကိုအောင်ဘ ဖြစ်လေ၏။ ၁၉၈၀ ဝန်းကျင်လောက်က ကိုအောင်ဘ ဖြစ်သလို ၁၉၉၀ နောက်ပိုင်း ရောက်လာတော့ ကိုအောင်ဘ မဟုတ်တော့ပေ။ ကိုအောင်ဘ မဟုတ်သည် ဘဲလား။ ထိုမျှမကသေး သူနာမည်၏ အရှေ့ဖျားတွင် များစွာသော ဂုဏ်ပုဒ်လေး များကိုလည်း သူက ပိုင်ဆိုင်ထားသေး၏။

ရိုးရိုးစင်းစင်းသာ ခေါ်မည် ဆိုပါက ဆယ်နှစ်တာကာလ အတွင်း ကြီးလာသော အသက်နှင့်အတူ ဦးအောင်ဘ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ။ ဂုဏ်ပုဒ်များဖြင့် တစ်ဖန် ဖော်ပြရမည် ဆိုရာတွင် လည်း အသက်လေးဆယ်စွန်းစွန်းကျော်သည့် ဦးအောင်ဘကို လူပျိုကြီး ဦးအောင်ဘ ဟူ၍ လည်းကောင်း သို့တစ်ဖန် လွန်စွာမှ ကပ်စေးနဲ့ ကုတ်ချေး တစ်ပြားက နှစ်ပြားခွာလိုသည့် လူစားဖြစ် သောကြောင့်လည်း ဦးကပ်စေး ဟူ၍ လည်းကောင်း စသဖြင့် သူကား နာမည်ကြီး လှပေသည်။ ။

သူနေထိုင်ရာ ဆလပ်ကုန်းရွာ ကလေးမှာ တော့ ဦးအောင်ဘက စတား တစ်ယောက်ပင်။ အဘယ်ကြောင့် စတား ဖြစ်သနည်း ဆိုတော့ ကား အဖြေသည် ရှင်းပါ၏။ လူပျိုကြီး တစ်ဖြစ်လည်း တစ်ဦးတည်းသော သားလည်း ဖြစ်သလို အိမ်ထောင်မပြု လူပျိုကြီး တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည် မို့ မိဘများ ဆုံးပါးသွားပြီး နောက်တွင် မြောက်များစွာသော လယ်ဧကများကို သူတစ်ဦးတည်းသာ ပိုင်ဆိုင် သောကြောင့်ပင်။ တချို့ နားလည်သိတတ်သော သူများက ဦးအောင်ဘအား လယ်များကို အဋ္ဌားချကာ သက်သက်သာသာ နေရန် ပြောသော်လည်း ကိုယ်လုပ်မှ ကိုယ်စားရမည် ဟူသော စကားကို လက်စွဲထားပုံရ၏။ အဘယ်သူ့ကိုမျှ မဋ္ဌားသလို ရာသီပေါ်အသီးအနှံ တို့ ကိုလည်း ထိုလယ်ဧကများ တွင် သူတစ်ဦးတည်းသာ စိုက်ပျိုးချိန် စိုက်ပျိုး ရိတ်သိမ်းချိန် ရိတ်သိမ်းနှင့် အတော့်မှ ပင် အပင်ပန်းခံ ရှာလေ၏။ တစ်နည်းဆိုရသော် သူ့လယ်မှ ရမ

ည့် အကျိုးအမြတ် မြောက်များစွာ တို့ကို သူတစ်ဦးတည်းသာ ပိုင်ဆိုင်လိုသောကြောင့်လည်း ဖြစ်၏။

တစ်နှစ် တစ်နှစ်အတွင်း ရောင်းရစုရငွေများသည် မနည်း လှအောင် ရှိလှသော်လည်း ဦးအောင်ဘ တစ်ယောက်မှာ တော့ ဘယ်အချိန် ကြည့်ကြည့် လူမွေးလူတောင် ပြောင်သည် ဟူ၍ မရှိ။ စွပ်ကျယ်ချိုင်းပြတ် အဖြူ ညစ်ညစ်နှင့်အတူ စစ်စိမ်းရောင် ပုဆိုး ကွက်ကျဲ ထက်ခြမ်းကွဲ ကိုသာ အမြဲလိုလို ဝတ်ဆင်ကာ လယ်ထဲ၌ သာ ရှိနေတတ်သော လူစားလည်း ဖြစ်၏။ ၎င်းနေထိုင်ရာ အိမ်ကြီးမှာ လည်း မိဘများ မဆုံးပါးမီက ဆောက် လုပ်သွားတော့ ရေနံချေးဝ နေသည့် နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင် အိမ်ကြီး တစ်လုံးပင် ဖြစ်လေ၏။ ထိုကြီးမားလှသော အိမ်ကြီးထဲတွင် ဦးအောင်ဘ၏ ငွေကြေးများ မြောက်များစွာရှိမည်ကိုလည်း တစ်ရွာလုံးနီးပါးက လူတို့ သိကြကုန်သည် ။ ဦးအောင်ဘသည် ရွာထဲ၌ ကျိကျိတက်ချမ်းသာသော သူဌေးစာရင်းဝင် တစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပြန်၏။ သို့သော်ငြားလည်း ရွာ၏ မျက်နှာဖုံး မဟုတ်သလို ရွာအတွက် မည်သည့် အကျိုးမှ မပြုသော သူဟု လည်း ဆိုနိုင်လေသည် ။ တစ်နည်းဆိုရသော် လူမှုရေး ခေါင်းပါးသော သူပင်။ တစ်ခုသော နေ့မှာ တော့ ...။

"(...) ကျောင်းတော်ကြီး တည်ဆောက်ဖို့ အတွက် အလှူခံပါတယ် ခင်ဗျာ"

ဦးအောင်ဘ အိမ်ရှေ့မှ အင်္ကျီ အဖြူဝတ် ယောပုဆိုး ဝတ်ထားသော လူလေးယောက်ထံမှ အသံပင် ဖြစ်လေ၏။ ရွာထဲမှ ရွာလူကြီးလည်း ထိုအလှူခံအဖွဲ့တွင် ပါဝင်နေသည် ကို အသံကြားသည့် နေရာသို့ ဦးအောင်ဘ လှမ်းကြည့်ရင်းမှ မြင်ရလေသည် ။

"ဟာ ... စောစောစီးစီး ပြဿနာပဲကွာ"

အိမ်အပေါ်မှ နေ၍ အလှူခံအဖွဲ့ကို ကြည့်ကာ ခေါင်းရှုပ်ဟန်ဖြင့် ဦး
အောင်ဘ ညည်းတွား လိုက်တော့သည်။ ။ ထို့နောက် စိတ်မပါလက်မပါ
ခြေလှမ်းများ ဖြင့် အိမ်အောက်သို့ ဆင်းကာ အလှူခံအဖွဲ့ဆီသို့ ဦးတည်
လာခဲ့ တော့သည်။ ။ အလှူခံအဖွဲ့မှာ တော့ သူတို့ ထံ လာနေသော ဦး
အောင်ဘအား ပြုံးချိုကာ ဆီးလို့ ကြိုလျက်။

"ဟော ... ရွာလူကြီး ဦးဘိုသန်းလည်း ပါသကား"

ဦးအောင်ဘက ထိုသို့ စကား စလိုက်တော့သည်။ ။

"အေးဗျာ ... ရပ်ကျိုးရွာကျိုး ဆိုတော့ကလည်း ကူညီရသပေါ့ဗျ"

"နားလည်ပါတယ်ဗျာ ... ကျုပ်လည်း ဒီနှစ်ထဲ သိပ်အလုပ် မဖြစ်ဘူး
ဗျ ... မိုးကခေါင် ... နွေကပူနဲ့ စိုက်ရပျိုးရလည်း သိပ်အဆင်မပြေဘူး ဦး
ဘိုသန်းရေ"

"ဟုတ်ပဗျာ ... ရာသီဥတု ဖောက်ပြန်ပုံကြီးနဲ့ ကတော့ သိပ်မဟန်လှ
ဘူးဗျို့"

ဦးအောင်ဘ အပြောကို ရွာလူကြီး ဦးဘိုသန်းက ထိုသို့ ထောက်ခံ
လေသည်။ ။

"ဆိုတော့က ... အလုပ်ကလည်း အဆင်မပြေတော့ ကျုပ်နောက် အ
ခေါက်မှ အလှူငွေကို ထည့်လို့ မရဘူးလား"

ရွာလူကြီး မျက်နှာ မသိမသာ ပျက်သွားလေသည်။ ။ ထိုအခါ ဘုမသိ
ဘမသိ ငွေဖလား ကိုင်သော လူငယ်က ...

" မဟုတ်ဘူး ... ဦးလေးရ ... စေတနာ သဒ္ဓါသလောက်ပဲ ပါဝင်
လှူဒါန်းပေးလို့ ရပါတယ် ခင်ဗျာ"

"အေးလေ ... ငါ့တူ အသက် အလွန်ဆုံးရှိမှ ဆယ့်ခုနစ် ဆယ့်ရှစ်ပေါ့
... ငွေအကြောင်း ဘယ်နားလည်လိမ့်မတုန်း ... ဦးလေးလည်း ဒီ
အခေါက်တော့ စေတနာ မရှိနိုင်ဘူး ငါ့တူရေ"

"ခင်ဗျာ ..."

ထိုလူငယ်လည်း အံ့ဩဟန်ဖြင့် မျက်ခုံးနက်နက်တို့ က အပေါ်ကို
ပင့်တက် သွားလေတော့သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် တော့ ဦးအောင်ဘအား
အလွန် သဒ္ဒါတရား ခေါင်းပါး သောသူဟု မှတ်ချက်ချ သွားမည်မှာ မလွဲ
ဧကန်ပင်။

အခြေနေကို ရိပ်စားမိသော ရွာလူကြီး ဦးဘိုသန်းက ခပ်မြန်မြန်ပင်
ထိုသူငယ်အား မျက်စပစ်လိုက်ကာ ...

"ရပါတယ် ... ကိုအောင်ဘရယ် ... နောက်တစ်ခေါက် ဆိုလည်း နောက်
တစ်ခေါက်ပေါ့ ... ကိုင်းဗျာ ... ကျုပ်တို့ ကို ခွင့်ပြုပါဦး"

ရွာလူကြီး ထိုသို့ ပြောလိုက်သော ဦးအောင်ဘလည်း ၎င်းအိတ်ကပ်
အတွင်းက ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကို ထုတ်ကာ မီးခြစ်ဆံဘူး အတွင်းမှ မီးစ
တစ်စကို ယူ၍ အားပါးတရ ဖွာရှိုက်လိုက်ပြီး ...

"ကောင်းလှပါပြီ ... ရွာလူကြီးမင်းရယ်"

ဟူ၍ သာ ခနဲ့ တဲ့ တဲ့ ပြန်ပြောလိုက်ပါ လေတော့၏။ စောစောက
ငွေဖလားကိုင် သူငယ်မှာ တော့ အနည်းငယ် ခံပြင်းသွားကာ ဦးအောင်
ဘအား လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်ဖြင့် ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွား ကြတော့
သည်။

"အတော်လူမှုရေး ခေါင်းပါတဲ့ လူပါကလား ... အဘ ဘိုသန်းရေ"

ရွာလူကြီးအား စစ်ကူ ခေါ်ပြောသည်။

"အေးကွာ ... သူ့ထိုက်နဲ့ သူကံ နေရစ်ပါစေ ငါ့တူရယ် ... သူ
အကုသိုလ်ကို ကိုယ်မယူချင်စမ်းပါနဲ့ "

ရွာလူကြီး ပြောစကားကို ထိုသူငယ်လည်း နားလည် သဘောပေါက်
ဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို အသာဆတ် ပြလိုက်တော့သည်။ ။ သူတို့ ပြောစကား
များကို အတော် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မကြားသော ဦးအောင်ဘမှာ တော့
ငင်း၏ ခြံဝင်းကျယ်ကြီး ရှေ့တွင် သာ ဆေးပေါ့လိပ် မီးခိုးများ ထောင်း
ထောင်းထအောင် ဖွာရှိုက်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပါ လေတော့သတည်း။ ထိုနေ့
မှ စကာ ဦးအောင်ဘ ထံသို့ ရွာထဲမှ လူမှုရေး သာရေးနာရေး အစရှိသဖြင့်
ငဲ့ ဖိတ်စာများ အလှူခံများ လုံးလုံးမှ ပင် ရောက်မလာပါတော့ပေ။
